

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że wymóg posiadania obywatelstwa dla celów dostępu do zawodu notariusza jest dyskryminujący i stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobody przedsiębiorczości. W związku z tym Republika Łotewska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Zadania powierzone notariuszowi na mocy przepisów Republiki Łotewskiej nie są ze swej natury związane z wykonywaniem władzy publicznej. W związku z tym wymóg posiadania obywatelstwa dla celów dostępu do zawodu notariusza nie może być uzasadniony poprzez odstępstwo przewidziane w art. 51 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-384/09
SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl Metallurgie GmbH przeciwko Komisji Europejskiej,
wniesione w dniu 2 kwietnia 2014 r. przez SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl-
Metallurgie GmbH**

(Sprawa C-154/14 P)

(2014/C 159/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl-Metallurgie GmbH (przedstawiciele: adwokaci Dr A. Birnstiel i Dr S. Janka)

Pozostali uczestnicy postępowania: Gigaset AG, Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, w zakresie, w jakim oddala on żądania wnoszących odwołania i uwzględnienie wszystkich żądań podniesionych w pierwszej instancji;
2. posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku w części;
3. w dalszej kolejności, posiłkowo, uchylenie grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie w art. 2 lit. f) i g) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 22 lipca 2009 r., według uznania Trybunału;
4. w dalszej kolejności, posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do Sądu;
5. w odniesieniu do każdego z żądań opisanych w pkt 1–4, obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą zasadniczo cztery zarzuty:

1. Twierdzą one, że wyrok Sądu jest błędny pod względem prawnym i należy go uchylić, gdyż nie wzięto w nim pod uwagę, że w postępowaniu prowadzącym do nałożenia grzywiny strona pozwana naruszyła istotne gwarancje procesowe skarżących, takie jak prawo do bycia wysłuchanym. Utrzymując w mocy ocenę strony pozwanej także Sąd naruszył zasadę proporcjonalności i zakaz przedwczesnej oceny dowodów.
2. Sąd nie wziął także pod uwagę okoliczności, że poprzez swą decyzję i nałożenie grzywien na kilka grup obciążonych odpowiedzialnością podmiotów strona pozwana błędnie zastosowała art. 101 TFUE i naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE, wobec czego także Sąd wydał orzeczenie błędne pod względem prawnym w odniesieniu do zastosowania pojęcia podmiotu gospodarczego i zakresu prawnego obowiązku uzasadnienia.
3. Ponadto w swym wyroku Sąd naruszył zasadę jasności sankcji oraz zasadę indywidualizacji kar i sankcji przez to, że utrzymał w mocy decyzję pozwanej.

4. Wreszcie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo, uznając ich argumenty uzupełniające za nowe, a tym samym niedopuszczalne, mimo że stosowne zarzuty zostały przez nie podniesione już w skardze.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 lutego 2014 r. w sprawie T-180/13,
Pesquerías Riveirenses i in. przeciwko Radzie, wniesione w dniu 4 kwietnia 2014 r. przez Pesquerias
Riveirenses, S.L. i in.**

(Sprawa C-164/14 P)

(2014/C 159/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Pesquerias Riveirenses, S.L., Pesquera Campo de Marte, S.L., Pesquera Anpajo, S.L., Arrastreros del Barbanza, S.A., Martinez Pardavila e Hijos, S.L., Lijo Pesca, S.L., Frigoríficos Hermanos Vidal, S.A., Pesquera Boteira, S.L., Francisco Mariño Mos y Otros, C.B., Juan Antonio Pérez Vidal y Hermano, C.B., Marina Nalda, S.L., Portillo y Otros, S.L., Vidiña Pesca, S.L., Pesca Hermo, S.L., Pescados Oubiña Perez, S.L., Manuel Pena Graña, Campo Eder, S.L., Pesquera Laga, S.L., Pesquera Jalisco, S.L., Pesquera Jopitos, S.L., Pesca-Julimar, S.L. (przedstawiciel: adwokat J. Tojeiro Sierto)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie postanowienia Sądu odrzucającego jako niedopuszczalną wniesioną przez wnoszące odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 40/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾ oraz wydanie nowego orzeczenia uznającego dopuszczalność wspomnianej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Istnienie bezpośredniego oddziaływania – naruszenie art. 263 TFUE

Artykuł 263 akapit czwarty TFUE stanowi, że „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na [...] akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych”. W tym celu bezpośrednie oddziaływanie i brak środków wykonawczych są dwoma odmiennymi wymogami, a istotna dla ustalenia bezpośredniego oddziaływania zaskarżonego aktu kwestia uprawnień dyskrejonalnych państwa jest natomiast nieistotna dla ustalenia, czy akt krajowy można uznać za „środek wykonawczy” w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

Wnoszące odwołanie uważają, że istnieje jasne i bezpośrednie oddziaływanie pomiędzy nimi, jako armatorami rybołówstwa połowiącymi błękitka, a rozporządzeniem, które ustanawia połowy tego gatunku i połowy te ogranicza. Zarządzanie zasobami błękitka jest dokonywane corocznie przez UE w drodze TAC (całkowitego dopuszczalnego połowu) i zdaniem wnoszących odwołanie ustalenie wspomnianych TAC jest nieprawidłowe, ponieważ nie uwzględnia najnowszych istniejących zaleceń naukowych i w konsekwencji fakt zarządzania błękitkiem jako jednym rodzajem zasobów, a nie jako dwoma odrębnymi zasobami powoduje, że całkowity dopuszczalny połów jest mniejszy od tego, jaki powinien przypadać wnoszącym odwołanie w wypadku gdyby zarządzano zasobami oddzielnie na północy i na południu. Przy wspomnianym ustalaniu TAC nie może mieć miejsca żaden późniejszy przydział uprawnień do połowów ze strony państw ani sposób zarządzania wykorzystany do ich rozdziału, ponieważ ich rozdział jest zawsze dokonywany na podstawie TAC pierwotnie ustalonego przez UE i w konsekwencji jedyny wybór lub alternatywa, jaką mają skarżące, aby okazać swój brak zgody na wspomniany TAC i na sposób jego ustanawiania lub zarządzanie rybołówstwem, polega na wniesieniu środków odwoławczych do europejskich sądów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 40/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2013 r. dostępne w wodach UE oraz – dla statków UE – na określonych wodach nienależących do UE w odniesieniu do pewnych stad ryb oraz grup stad ryb, które są przedmiotem negocjacji lub umów międzynarodowych (Dz.U. L 23, s. 54).